

William Somerset Maugham

UNA VIL·LA A FLORÈNCIA

Traducció de Julià de Jòdar

V I E N A
E D I C I O N S

La vil·la s'alçava al cim d'un turó. Des de la terrassa del davant disposava d'una magnífica vista de Florència; a la part del darrere hi havia un vell jardí amb poques flors, però amb uns arbres esplèndids, tanques de boix retallat, avingudes de gespa i una gruta artificial on, des d'un corn de l'abundància, l'aigua queia en cascada, amb una sonoritat fresca i cristal·lina. La casa havia estat edificada el segle XVI per un noble florentí, i els seus empobrits descendents l'havien venuda a uns anglesos que, al seu torn, l'havien llogada a la Mary Panton per una temporada. Tot i que les habitacions eren espaioses i els sostres alts, l'interior no era gaire gran, i la inquilina se'n podia sortir prou bé amb els tres criats que li havien deixat els amos. Proveïda d'un mobiliari tan escàs com antic i elegant, la casa tenia un cert caràcter; com que no hi havia calefacció central, a finals de març, la nouvinguda encara la va trobar molt freda, però els seus propietaris, els Leonard, hi

havien fet cambres de bany, i era prou confortable. En aquell mes de juny, quan es quedava a casa, la Mary s'estava la major part del dia a la terrassa, des d'on podia veure les cúpules i les torres de Florència, o al jardí de darrere.

Les primeres setmanes de la seva estada havia dedicat molt de temps a visitar llocs d'interès; als Uffizi i al Bargello hi va passar matins agradables. Va visitar les esglésies i va caminar amunt i avall pels vells carrers, però ara no baixava gairebé mai a Florència, excepte per dinar o sopar amb els amics. Li agradava mandrejar pel jardí i llegir llibres, i, si volia sortir, s'estimava més agafar el Fiat i explorar la campanya dels voltants. No hi podia haver res de més encantador, amb la seva sofisticada innocència, que el paisatge toscà. Quan hi florien els arbres fruiters i els àlbers treien les primeres fulles, amb el seu límpid color esclatant entre el gris perenne de les oliveres, la Mary sentia una lleugeresa d'esperit que no creia que pogués tornar a experimentar. Al cap d'un any de la tràgica mort del seu marit, i després dels mesos d'angúnia en què sempre havia d'estar disponible per si la volien veure els advocats que

aplegaven les restes de la fortuna malgastada pel difunt, la Mary estava contenta d'haver acceptat l'ofertament dels Leonard per descansar dels nervis al vell casal i pensar què havia de fer amb la seva vida. Després de vuit anys de vida extravagant i de matrimoni infeliç, es trobava, als trenta anys, amb algunes joies i una renda prou assenyada, si no estirava més el braç que la màniga, per mantenir-se. Ben mirat, era millor del que semblava al principi, quan els advocats li van dir amb cara de funeral que, un cop liquidats els deutes, temien que no tingués ni un ral. Feia dos mesos i mig que la Mary era a Florència, i ara pensava que fins i tot podria haver-se enfrontat serenament amb aquella perspectiva. Quan va deixar Anglaterra, l'advocat —un home gran i un vell amic— li va donar uns copets a la mà.

—Ara, estimada, no t'has d'amoïnar per res —li va dir—, excepte de refer-te i agafar forces. Del teu aspecte, no en tinc res a dir, perquè no l'afecta res: ets una dona jove i molt bonica, i no dubto que et tornaràs a casar. Però la pròxima vegada no et casis per amor, que és una equivocació: casa't per guanyar posició social i tenir companyia.